

FRANTIŠEK GINTER (1904 - 1986)

ZAKLADATEL MORAVSKÉHO ORNITOLOGICKÉHO SPOLKU A ORNITOLOGICKÉ STANICE

František Ginter s bratrem Ondřejem (vlevo) a maminkou Antoníí Ginterovou ve Wurmově ulici č. 24, nedatováno.

Na zahradě rodného domu ve Wurmově ulici č. 24 s bratrem Ondřejem v červnu 1913.

Přerovský patriot, učitel, ochranář a především výjimečný člověk.

Již v roce 1927 se svými čtyřmi nerozlučnými přáteli – Alfredem Chajdou, Karlem Janovským a Zdeňkem Šulcem spřádají své smělé ornitologické a ochranářské plány, které chtějí realizovat ve svém rodném Přerově. F. Ginter zde prožil krásné dětství a vliv jeho rodičů i prarodičů způsobil, že zájem o přírodu a ornitologii se stal jeho životním posláním. Není jisté náhoda, že i jeho bratr Ondřej vystudoval na brněnské univerzitě zoologii.

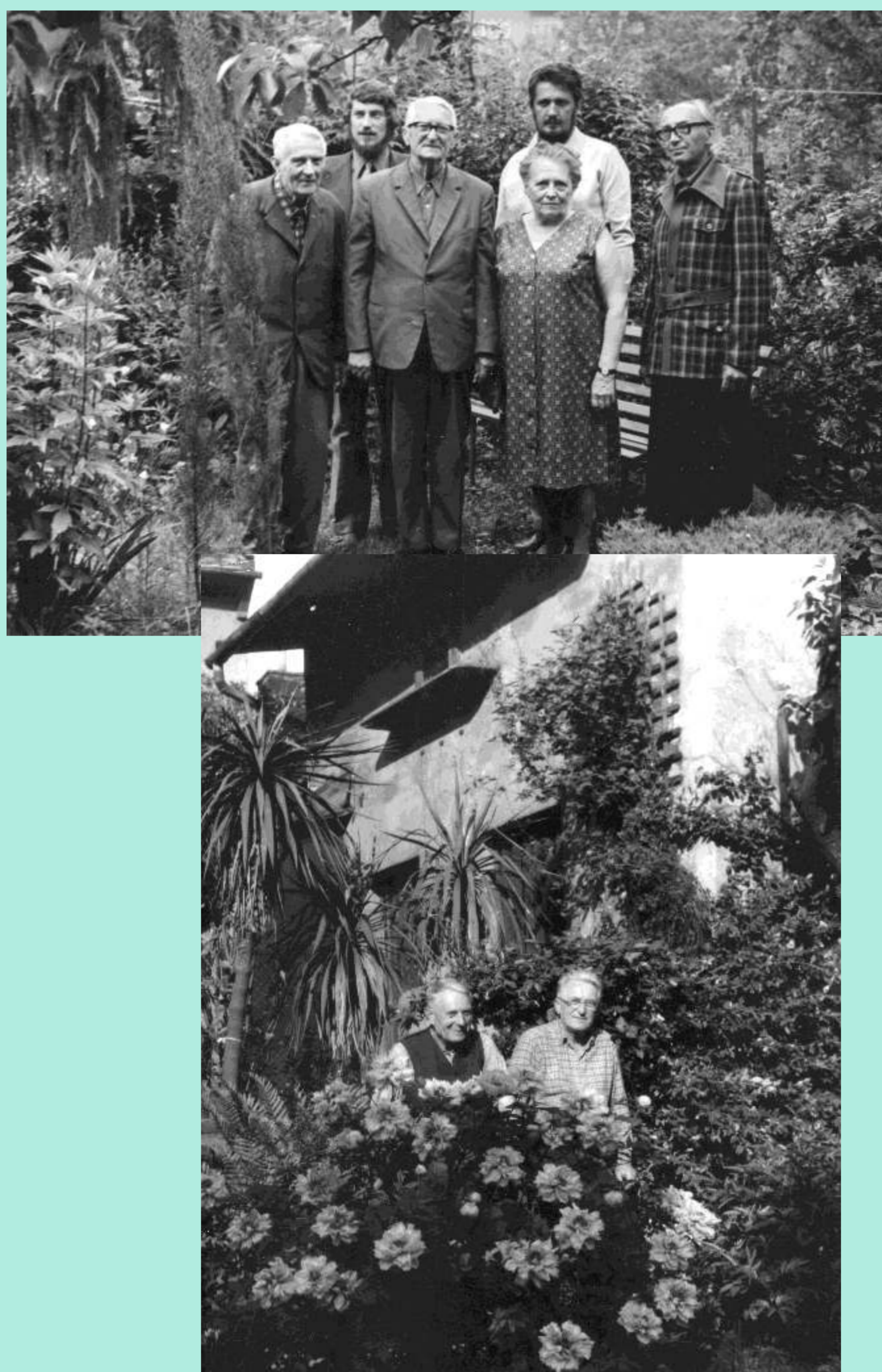
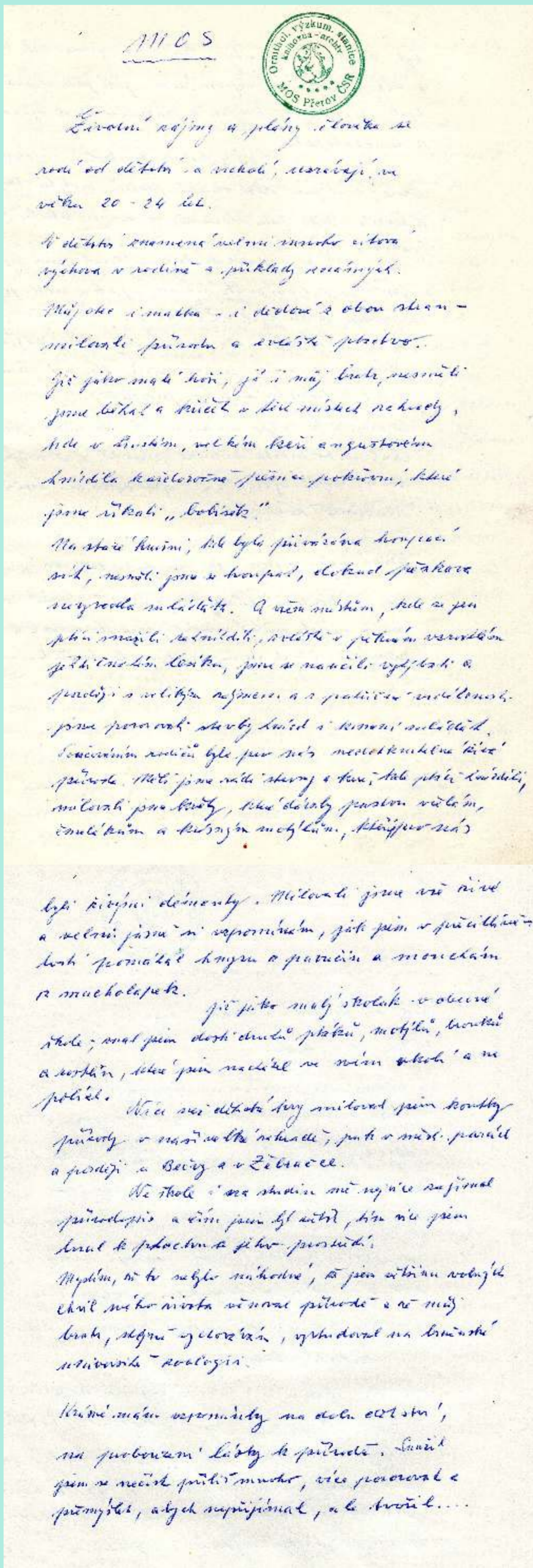
Po absolvování gymnázia a učitelského ústavu se stává učitelem a později dlouholetým konzervátorem státní ochrany přírody na okres Přerov. Své znalosti přírody snadno přenášel na své žáky, kteří na něj vzpomínali s vděčností a respektem. Byl to člověk neobyčejně laskavý a přátelský, mnoha úspěchů v rozvíjení ornitologie dosáhl díky své osobní obětavosti a odříkání, zejména v době hospodářské krize a druhé světové války. Pro získání úvěru na stavbu ornitologické stanice se zaručil svým veškerým osobním majetkem.

Začátkem třicátých let se začal F. Ginter angažovat i politicky - postupně se stává členem městské rady, pracuje také ve vyšších stranických funkcích za Československou stranu lidovou. V roce 1946 jako místopředseda Zemského národního výboru v Brně nemůže být dále předsedou spolku a tak se jím na krátkou dobu stává F. Pelcl, ředitel školy v Předmostí. Po celé komplikované období od padesátých do sedmdesátých let 20. století, kdy spolek v důsledku politických změn bojuje s financemi, s problémy kolem vydávání časopisu a se snahami o sloučení spolku s jinou organizací, zůstává F. Ginter jeho stálou oporou a členem výboru. Stál v pozadí všech jednání a s pomocí svých přátel (akad. malíř V. Kozák) i odborníků (dr. Hudec, prof. Kratochvíl) se nakonec podařilo bývalý spolek i ornitologickou stanicí v roce 1970 začlenit pod okresní muzeum.

I v sedmdesátých letech František Ginter s nadšením sledoval další stavební i odborný vývoj „své“ Moravské ornitologické stanice a rád na ni stále docházel. V roce 1981 byl zvolen čestným předsedou Moravského ornitologického sdružení.

Kdyby dnes mohl chvíli postát, v tomto stále malebném zákoutí slepého ramene Bečvy a lužního lesa Žebračky, zjistil by, že jeho sny se vyplnily...

Ornitologická stanice je významným vědeckým pracovištěm, pečuje o rozsáhlou odbornou knihovnu, vzdělává mládež, provozuje ekoporadnu pro veřejnost a dokonce záchranou stanicí pro zraněné živočichy. Současný Moravský ornitologický spolek má tady stále své zázemí, zabývá se praktickou ochranou ptáků a obě organizace tak dále rozvíjejí bohatou tradici ornitologie v Přerově.

Pracovníci ornitologické stanice i členové sdružení pravidelně F. G. navštěvovali (75. narozeniny v r. 1979, zleva bratr O. Ginter, zoolog K. Kavka, F. G., M. Ginterová, vedoucí MOS J. Sitko, akad. malíř V. Kozák).

Vážený a milý pane řediteli!
Protože nemohu na milý mně Přerov a Moravu vůbec a Hanou zvláště zapomenouti, odeírám též přerovskou „Kulturu“, kde jsem se dočetl o jubileu 30letém Vašeho ornith. Spolku. Byl jsem vždy této činnosti velikým ctitelem, i když jsem se nijak neprojevoval – a zůstávám ctitelem všech ptáčků a všech zvířátek srdečným přítelem, od dětství až do hrobu. Tím více si vážím též svých bližních, kteří jsou těmto nám menšími blízkými přáteli. Tímto si dovoluji vyslovit svoji upřímnou gratulaci k jubileu Vaší „MOS“!!! Necht' dobrá srdce a poctivost stojí Vaší MOS na stráž k dobru zvířátek a ke cti jména Vašeho i celého Přerova. Račte laskavě to členům tlumočiti. Ve Vašem hezkém článku jsem se nedočetl, že Vy jste byl všeho iniciátorem a Vaší zásluhy kdyby nebylo, bylo by místo stanice pro ptáčky, pouze vrisko! Takže Vás prosím, kdybyste cokoli z mého malířského oboru potřeboval, tož bez ostychu mně sdělte lístkem, čím Vám bych mohl posloužit, učiním tak zdarma...

Korespondence s akad. malířem Antonínem Kubátem v r. 1962:

... Můj otec i matka - i dědové z obou stran - milovali přírodu a zvláště ptactvo. Již jako malí hoši, já a můj bratr, nesměli jsme běhat a křičet v těch místech zahrady, kde v hustém, velkém keři angreštovém hnízdila každoročně pěnice pokrovní, které jsme říkali „bobišek“.

Na staré hrůšni, kde byla přivázána houpačí síť, nesměli jsme se houpat, dokud pěnkava nevyvedla mláďata. A všem místům, kde se jen ptáci snažili zahnízditi, zvláště v pěkném vzrostlém jehličnatém lesíku, jsme se naučili a později s velikým zájmem a z patřičné vzdálenosti jsme pozorovali stavby hnízd i krmení mláďat. Poučováním rodičů byla pro nás nedotknutelná živá příroda. Měli jsme rádi stromy a keře, kde ptáci hnízdili, milovali jsme květy, které dávaly pastvu včelám, čmelákům a krásným motýlům, kteří pro nás byli živými dýmami. Milovali jsme vše živé a velmi jasně si vzpomínám, jaký jsem v přecitlivělosti pomáhal hmyzu z pavučin a mouchám z mucholapek...

Iniciátor vzniku spolku, který myšlenku ochrany ptactva a stavbě ornitologické stanice věnoval celý svůj život. V pozadí stavba moderní budovy stanice v r. 1979.